

Το πιο ενδιαφέρον, ίσως, στοιχείο από το πρόσφατο Δημοψήφισμα στην Μεγάλη(;) Βρετανία ήταν η ηλικιακή ανάλυση της ψήφου. Όσο πιο νέοι, τόσο πιο πολύ υπέρ της παραμονής, όσο γηραιότεροι τόσο υπέρ της εξόδου.

Να είναι άραγε πιο πραγματιστές, πιο προσαρμοστικοί, πιο οραματιστές οι νέοι; Η μήπως οι μεγαλύτεροι γνωρίζουν, αισθάνονται κάτι παραπάνω;

Άλλος ένας, πολύ σαφής διαχωρισμός είναι ο γεωγραφικός. Ο Βορράς υπέρ της παραμονής ο Νότος υπέρ της Εξόδου.

Όποιες και να είναι οι ερμηνείες σε αυτές τις παρατηρήσεις, αυτό που νιώθει ένας σχετικά ενημερωμένος πολίτης, είναι το στοιχείο της υπερβολής.

Από τη προδημοψηφισματική δήλωση του πρόεδρου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Ντόναλντ Τουσκ, ότι η ενδεχόμενη επικράτηση του Brexit θα μπορούσε να επιφέρει *«το τέλος του δυτικού πολιτικού πολιτισμού»*, έως τον εκνευρισμό των αγορών.

Όταν λοιπόν αυτός ο περιγραφόμενος ως «Δυτικός Πολιτικός Πολιτισμός» θα κοινωνείται από Πολιτικούς και όχι από Τραπεζίτες, ας τεθεί το θέμα για το οποίο ανησυχεί ο κ. πρόεδρος.

Και ποιές αγορές;

Όταν σταματήσουν να καθορίζουν την πορεία των οικονομιών οι αγορές, ας ξαναμιλήσουμε για Δυτικούς Πολιτισμούς.

Και ποιά Έξοδος;

Εκείνη, η φανταστική των Βιβλικών γραφών;

Μια Έξοδος έχει καταγράψει η Ιστορία. Τη φωταψία του Μεσολογγίου.

Αν σκεφτούμε λίγο, όλη αυτή την υπερβολή: «*To Brexit ανοίγει ρήγματα στην Ε.Ε.*», ενθυμούμενοι ότι πριν λίγα χρόνια προτιμήθηκε η σωτηρία κάποιων Τραπεζών και όχι το συμμάζεμα της Ελλάδας, θα φτάσουμε στο συμπέρασμα ότι υπάρχει ένας στόχος.

Η υποταγή του πολίτη, στην προδιαγραφόμενη τύχη του και την καταστροφή κάθε αντίθετης ιδέας.

Για το τελευταίο φροντίζει στον τόπο μας το κυβερνών, φερόμενο ως αριστερό, σχήμα.